Κατ' αρχήν δεν γνωρίζουμε κατά πόσο αποτυπώ νει την ακριβή πραγματικότητα της εποχής. Μια διαστρεβλωμένη ιστορία, δεν είναι ευπρόσδεκτη. Είναι σαν τα αστεία όπου, για διάφορους λόγους, δεν γελούν όλοι. Ότι η σταλινική περίοδος άφησε διάσπαρτα εγκλήματα και βαθιές πληγές στο κορμί της Σοβιετίας, απ' ότι μας λένε οι ιστορικοί και οι αναρίθμητες μαρτυρίες, δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία.

Έτσι ο σεναριογράφος μπορεί εύκολα να στήσει μια πλοκή, με το δεδομένο ότι εκεί και τότε συνέβησαν απίστευτα πράγματα. Αυτό όμως δεν του δίνει το δικαίωμα να επιμεληθεί ένα φανταστικό σενάριο, για πραγματική χώρα και πραγματικά γεγονότα, ειδικά σε μια περίοδο όπου ο κόσμος δεν διαβάζει αλλά ξεφυλλίζει, δυσκολεύεται δηλαδή να ξεχωρίσει το πραγματικό από το φανταστικό.

Χωρίς να έχω καμιά πρόθεση υπεράσπισης της Σοβιετικής ιστορίας και περιόδου, μου άφησε την εντύπωση ότι η παραγωγή επιδεικνύει ένα κοινωνικό, πολιτικό, ανθρωπιστικό τέρας. Μια ανίκητη μηχανή, ένα πελώριο κόμμα, όπου τίποτα, ποτέ, δεν μπορούσε να ξεχωρίσει πέρα από την απάνθρωπη εξουσία.

Σημειολογικά, ενδεχομένως, είναι και τα μικρά ονόματα των πρωταγωνιστών Λέων για το T. Hardy, που παραπέμπει στον Τρότσκυ και Ραίσα για την N. Rapace που μας θυμίζει την Γκορμπάτσεβα, τη αποθανούσα ('99), σύζυγο του τελευταίου σοβιετικού ηγέτη.

Αυτοί οι δύο κρατάνε την ταινία του Hardy προεξάρχοντος. Μπορώ να τον θυμηθώ από το Lawless όπου η ακλόνητη παρουσία του ως Forrest Bondurant, έδωσε μεγάλη βαρύτητα στην ταινία.
Στο ίδιο μοτίβο παίζει και εδώ, είναι ο ανυποχώρητος τύπος που θα ήθελες για φίλο, για σύζυγο, για αδελφό, ο άνθρωπος που μπορεί με κλειστά ματιά να εμπιστεύεσαι. Καλύπτει απόλυτα τις προδιαγραφές γεμίζοντας την οθόνη. Η φαινομενικά εύθραυστη Rapace στέκεται άνετα δίπλα του, ενώ ο Joel Kinnaman αποδίδει άριστα το κάθαρμα που χρειάζεται η ταινία. Μικρότερος αλλά σημαντικός ο ρόλος του πληθωρικού Gary Oldman .

Συνεχής κλειστοφοβική, σκοτεινή ατμόσφαιρα, λιακάδα ή πλούσιο φωτισμό, σπάνια

αντικρίζει το μάτι του θεατή, με σκηνικά που σε βάζουν στο πνεύμα της εποχής. Κάπως άνιση στο ρυθμό, μερικές στιγμές άνευρη και οπωσδήποτε υπάρχει μια προβληματική στο θέμα της εκφοράς της αγγλικής γλώσσας με ρώσικη προφορά. Κάποιοι θα το θεωρήσουν γελοίο, άλλοι λιγότερο αυστηροί θα το ξεπεράσουν.
Πως θα μας φαινόταν μια ταινία όπου οι πρωταγωνιστές θα μιλούσαν ελληνικά με αγγλική προφορά; Κουτό! έτσι;